

Sygn. akt II C 1700/19

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział II Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SO Katarzyna Waseńczuk

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2019 r. w Warszawie na posiedzeniu niejawnym

w sprawie z powództwa D. I.

przeciwko (...) Bankowi Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

wniosku powódki o udzielenie zabezpieczenia

postanawia:

oddalić wniosek.

SSO Katarzyna Waseńczuk

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 16 października 2019 r. przeciwko (...) Bank SA w W. powódka wniosła o ustalenie, że umowa kredytu hipotecznego nr (...) indeksowanego co CHF zawarta w dniu 30 stycznia 2007 r. pomiędzy stronami jest nieważna oraz o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kwoty 38 860,41 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 34 360,41 zł od 12 października 2019 r. do dnia zapłaty, zaś od kwoty 4 500 zł od daty doręczenia odpisu pozwu do dnia zapłaty. Ewentualnie wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kwoty 175 082,48 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 12 października 2019 r. do dnia zapłaty i ustalenia, że postanowienia umowy dotyczące mechanizmu indeksacji kwoty kredytu waluty obcej CHF, w tym w szczególności postanowienia § 9 ust. 2 i § 10 ust. 3 umowy nie wiążą powódki. Jednocześnie wniosła o zabezpieczenie roszczenia poprzez zawieszenie spłaty zobowiązań wynikających z umowy kredytu do czasu prawomocnego zakończenia postępowania a także przez zajęcie wierzytelności o wypłatę środków z rachunku bankowego pozwanego prowadzonego przez NBP na kwotę 38 860,41 zł, ewentualnie zajęcie tego rachunku na kwotę 175 082,48 zł. W uzasadnieniu zarzuciła, że zawarta przez strony umowa kredytu hipotecznego indeksowanego do CHF jest nieważna, gdyż jest sprzeczna z przepisami prawa, zasadami współżycia społecznego i zmierza do obejścia prawa. Jej treść i cel sprzeciwia się właściwości i naturze stosunku prawnego, jak również w jej treści znajdują się niedozwolone postanowienia umowne w obrocie konsumenckim w rozumieniu art. 385⁽¹⁾ k.c. Podniosła, że w umowie nie określono świadczenia obciążającego kredytobiorcę, bankowi przyznano prawo do jednostronnego kształtowania wysokości należnego mu świadczenia, wykonywanie umowy nie jest możliwe ze względu na brak doręczenia przy zawarciu umowy tabeli kursów obowiązującej w banku, nierównomiernie rozłożono ryzyka związane z zawarciem umowy kredytowej indeksowanej kursem waluty obcej - CHF, w szczególności ryzyka walutowego i przerzucenia tego ryzyka w całości na kredytobiorcę, nie poinformowano kredytobiorcy rzetelnie o ryzykach związanych z zawarciem umowy kredytowej, w szczególności o nieograniczonym ryzyku walutowym, nie występuje ekwiwalentność świadczeń stron oraz brak jest jednolitego oraz obiektywnego i precyzyjnie określonego miernika wartości.

Uzasadniając wniosek o zabezpieczenie roszczenia podniosła, że istnieje obawa, że brak zabezpieczenia uniemożliwi lub znaczenie utrudni wykonanie ewentualnego zapadłego w sprawie orzeczenia. Podała, że uiściła już na rzecz banku

kwotę przekraczającą nominalną kwotę udzielonego kredytu, a przy dalszych spłatach kredytu dysproporcja pomiędzy kwotą należną bankowi a kwotą uiszczoną przez powódkę będzie znacznie wzrastać. Ponadto ze względu na sytuację finansową pozwanego (straty finansowe od kilku lat) oraz ryzyko przyszłej odpowiedzialności pozwanego z tytułu rozliczeń kredytów „frankowych” istnieje poważna obawa, co do możliwości egzekwowania wyroku w przyszłości (k. 3-17v).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu wniosek o udzielenie zabezpieczenia nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 730 § 2 w zw. z art. 730¹ § 1 k.p.c. udzielenia zabezpieczenia roszczenia może żądać każda strona lub uczestnik postępowania przed sądem powszechnym lub sądem polubownym, jeżeli uprawdopodobni roszczenie oraz interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia, przy czym, zgodnie z § 2 cytowanego przepisu 730¹ k.p.c., interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia istnieje wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi bądź poważnie utrudni wykonywanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie.

Zgodnie z art. 730 § 1 k.p.c. udzielenia zabezpieczenia może żądać każda strona lub uczestnik postępowania, jeżeli uprawdopodobni roszczenie oraz interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia. § 2 wymienionego przepisu stanowi, że interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia istnieje wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie. Z kolei wymóg uprawdopodobnienia roszczenia oznacza konieczność uprawdopodobnienia faktów, z których jest ono wywodzone.

Zgodnie zaś z art. 736 § 1 k.p.c. wniosek o udzielenie zabezpieczenia powinien odpowiadać wymaganiom przepisanych dla pisma procesowego, a nadto zawierać wskazanie sposobu zabezpieczenia, przy czym sąd rozpoznaje wniosek w jego granicach (art. 738 k.p.c.). Sąd związany jest wskazanym we wniosku sposobem zabezpieczenia, musi przy tym być to sposób przewidziany w przepisach prawa. W myśl art. 730¹ § 3 k.p.c. przy wyborze sposobu zabezpieczenia sąd uwzględni interesy stron lub uczestników postępowania w takiej mierze, aby uprawnionemu zapewnić należytą ochronę prawną, a obowiązanego nie obciążać ponad potrzebę.

Warunkiem udzielenia zabezpieczenia jest w świetle przywołanych przepisów konieczność jednoczesnego spełnienia obu wskazanych wyżej kumulatywnych przesłanek zabezpieczenia, a więc zarówno uprawdopodobnienia istnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu, jak i uprawdopodobnienia, że brak zabezpieczenia może uniemożliwić lub poważnie utrudnić wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwić lub poważnie utrudnić osiągnięcie celu postępowania w sprawie.

Wniosek powódki, powyższych przesłanek nie spełnia, gdyż w ocenie Sądu, nie można stwierdzić, żeby powódka uprawdopodobniła swoje roszczenie. Na obecnym etapie powódka uprawdopodobniła jedynie fakt zawarcia przez strony w dniu 30 stycznia 2007 r. umowy kredytu hipotecznego nr (...) indeksowanego do CHF. Ocena ważności zawartej przez powódkę umowy oraz ewentualnej abuzywności zawartych w niej klauzul będzie wymagała jednak wyjaśnienia w dalszym toku postępowania.

Na obecnym etapie postępowania odnośnie zarzutu powódki, że kwota zobowiązania zależy od zmiennego i nieprzewidywalnego kursu CHF należy wskazać, że powódka się na ten kredyt zdecydowała, gdyż dzięki temu, że kredyt jest indeksowany do waluty obcej, jest znacznie niżej oprocentowany niż kredyt złotowy. Z treści zawartej przez powódkę umowy wynika, że najpóźniej w dniu jej zawarcia powódka wiedziała, że wielkość jej zobowiązania będzie uzależniona od kursu CHF, a wiedza o tym że kursy walut są zmienne jest wiedzą powszechną. Podkreślenia wymaga, że zgodnie z § 1 ust. 1 umowy powódka (Kredytobiorca) oświadczyła, że jest świadoma ryzyka kursowego, związanego ze zmianą kursu waluty indeksacyjnej w stosunku do złotego, w całym okresie kredytowania i akceptuje to ryzyko. Jednocześnie powódka mogła w każdym czasie przewalutować umowę bądź ją rozwiązać. Powódka na obecnym etapie

postępowania nie uprawdopodobniła również, by ustalone przez bank kursy stanowiące podstawę przeliczenia rat były nieuzasadnione co do wysokości, przy uwzględnieniu kryterium tzw. uczciwego wynagrodzenia ani że nie były to kursy rynkowe. Powódka nie uprawdopodobniła więc, że na skutek zastosowania przez bank kursów z „własnych” tabel (§ 9 ust. 2 i § 10 ust. 3 umowy) pozwany Bank jest wzbogacony kosztem powódki.

Odnosnie zarzutu dotyczącego udzielenia powódce przez pozwanego kredytu w CHF a jego wypłatę w polskich złotych, to wskazać należy, że możliwość taką przewidywał § 1 ust. 1 umowy. W § 9 ust. 2 i § 6 ust. 1 umowy zawarto z kolei wyjaśnienia, na jakiej podstawie ustalany jest kurs CHF, po którym przeliczany jest kredyt w przypadku jego wypłaty w złotych polskich. Powódka zatem najpóźniej w dniu zawarcia umowy wiedziała, że wypłata nastąpi w złotych, a nadto złotych potrzebowała z uwagi na cel kredytowania.

Odnosnie zarzutów abuzywności klauzul stwierdzić należy, że na obecnym etapie postępowania nie można uznać, że zarzuty powódki nie odnoszą się do świadczenia głównego. Nadto - na obecnym etapie postępowania - brak jest podstaw do dokonania oceny czy kwestionowane przez powódkę klauzule były z nią indywidualnie uzgodnione i czy kwestia ryzyka kursowego została jej wyjaśniona w sposób dostateczny.

Wskazać też należy, że z treści zawartej przez strony umowy kredytu wynika, że oprocentowanie kredytu (zmienna stopa procentowa) naliczane było przez pozwanego bank według obiektywnych kryteriów - obowiązujące stawki DBF, powiększonej o marżę banku, wynosząca 3,22% (§ 1 pkt 3 umowy). W § 13 pkt 1 wyjaśniono kiedy oprocentowanie ulega zmianie, a w ust. 2 wyjaśniono sposób obliczania indeksu BDF, wskazując że jest to arytmetyczna średnia stawek LIBOR 3m (dla lokat międzybankowych trzymiesięcznych), obowiązujących w dniach roboczych w okresie od 26 dnia miesiąca poprzedzającego miesiąc ostatni do 25 dnia miesiąca poprzedzającego zmianę. W § 1 ust. 3 umowy powódka oświadczyła zaś, że jest świadoma ryzyka wynikającego ze zmiennego oprocentowania, w całym okresie kredytowania i akceptuje to ryzyko. Powyższe zapisy umowy kredytu wskazują, że wysokość oprocentowania była ustalana według kryteriów niezależnych od pozwanego banku. Pozwany nie miał możliwości dowolnego kształtowania zobowiązania powódki.

Zaznaczyć należy, że większość udzielanych przez banki kredytów jest oprocentowanych zmienną stopą procentową, gdyż mało klientów decyduje się na znacznie wyższe oprocentowanie stałe, a w konsekwencji w większości wypadków nie wiadomo jak będzie się kształtowało oprocentowanie kredytu w trakcie trwania umowy i jaka będzie wysokość rat. Na obecnym etapie postępowania strona powodowa nie zaoferowała dowodów, z których wynikałoby, że pozwany w sposób sprzeczny z zapisami umowy ustalał wysokość rat kredytu.

Wobec powyższego w ocenie Sądu, powódka na obecnym etapie nie przedstawiła dostatecznej argumentacji by uznać działanie banku polegające na przeliczeniu zadłużenia powódki za nieprawidłowe, zmierzające do obejścia prawa, czy też sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Podkreślenia w tym miejscu również wymaga, że zgodnie z zapisami § 20 umowy kredyt na wniosek kredytobiorcy mógł zostać przewalutowany.

Powódka nie zdołała również uprawdopodobnić interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia. Nie uprawdopodobniła bowiem, że brak zabezpieczenia, skutkować może utrudnieniem, bądź niemożnością osiągnięcia celu postępowania w niniejszej sprawie. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powódka nie wyjaśniła dlaczego miałaby być zobowiązana do zwrotu pozwanemu jedynie kwoty nominalnej bez żadnego oprocentowania.

Zdaniem Sądu sam fakt, że brak zabezpieczenia spowoduje ewentualną konieczność podjęcia dodatkowych czynności w celu dochodzenia praw przez powódkę, w sytuacji gdy realizacja roszczeń nie jest zagrożona, nie stanowi interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia. Brak zawieszenia wykonywania przez powódkę spłat kredytu, zmusi ją, w razie uwzględnienia niniejszego powództwa, do wystąpienia z pozwem o zwrot wyegzekwowanych świadczeń, nie uczyni jednak niemożliwym uzyskania zaspokojenia. Podnieść przy tym należy, że kapitał zakładowy (...) Bank SA na chwilę obecną wynosi 2 851 630 418,91 zł (w pełni wpłacony - odpis KRS pozwanego z 21 października 2019 r.). Nawet jeśli dojdzie do uwzględnienia powództwa w całości lub w części to wysokość kapitału zakładowego banku pozwala

stwierdzić, że powódka będzie mogła dochodzić należności od pozwanego i w chwili obecnej nic nie wskazuje na to, żeby dochodzenie roszczeń miało być utrudnione.

Reasumując wskazać należy, że powódka nie uprawdopodobniła przesłanek udzielenia zabezpieczenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 730 § 1 k.p.c. w zw. z art. 730¹ k.p.c., art. 747 pkt 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

SSO Katarzyna Waseńczuk

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSO Katarzyna Waseńczuk